

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219201164
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4219201164.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: V. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom A., G. XXX/X, zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom v Lučenci, J, Kráľa 5/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2 200 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 11. júna 2021 č. k. 6Csp/15/2019-350 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 200 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 200 eur od 10. 04. 2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II.).

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie oprel o ust. § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 07. 2011 do 29. 02. 2012, § 53 ods. 1 až 6, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01. 12. 2011 do 31. 12. 2012, ako aj § 2 písm. a/, b/, d/, g/ až l/, § 9 ods. 1, 2, 6 a § 11 ods. 1 citovaného zákona, § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj zistený skutkový stav.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav:
Dňa 06. 12. 2011 podpísala právna predchodkyňa žalobcu Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, v ktorej žiadosti boli uvedené jej osobné údaje a v bode 5 Zmluvy o revolvingovom úvere údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Podľa tohto bodu Zmluvy o revolvingovom úvere právna predchodkyňa žalobcu od žalovaného žiadala poskytnutie úveru za nasledujúcich podmienok: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1 500 eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 eura, predpokladaná RPMN za úver (v %) 70,01, ročná úroková sadzba úveru (v %) 70,01, priemerná RPMN za úver (v %) 45,66, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 928,88 eura, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu (v %) 63,32, ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 76,21.

Dňa 07. 12. 2011 Zmluvu o revolvingovom úvere podpísal žalovaný, ktorý súčasne v bode 6 Zmluvy o revolvingovom úvere vypísal nasledovné údaje o schválenom revolvingovom úvere: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1 500 eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 eura, RPMN za úver (v %) 67,66, ročná úroková sadzba úveru (v %) 70,01, priemerná RPMN za úver (v%) 45,66, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 928,88 eura, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu (v %) 70,01, ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 76,21 a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v %) 9,25.

Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (č. I. 61 spisu) zo dňa 07. 12. 2011 vyplývajú tieto údaje o schválenom úvere: Schválená výška úveru 1 500 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 80,37 eura, dátum splatnosti prvej splátky úveru 19. 01. 2012, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 19. 06. 2015, periodicita splácania úveru mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 19, celková výška úveru 1 500 eur, RPMN úveru 67,66%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania ÚZ 45,66%, schválená výška revolvingu 902,92 eura, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 902,92 eura, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 eura, RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná výška) 60,49%, úverový limit 1 500 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 eura, odplata za poskytnutie služby v zmysle článku 8 ods. 8.1 písm. a/ Dohody o poskytnutí služby 215,75 eura, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1 928,88 eura, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,25%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti o revolvingovom úvere 07. 12. 2011.

Medzi stranami nebolo sporné, že k uzavretiu Zmluvy o revolvingovom úvere došlo dňa 07. 12. 2011 a že v danom prípade išlo o tzv. spotrebiteľský zmluvný vzťah, keďže žalovaný uzavrel Zmluvu o revolvingovom úvere v postavení dodávateľa a právna predchodkyňa žalobcu ako fyzická osoba nepodnikateľ, teda v postavení spotrebiteľa.

V konaní medzi stranami nebolo sporné ani to, že z dohodnutej výšky úverového limitu vo výške 1 500 eur bola na účet právnej predchodkyne žalobcu poukázaná len čiastka 1 284,25 eura, s tým, že zvyšok do sumy 1 500 eur, sumu 215,75 eura si žalovaný ešte pred poskytnutím úveru právnej predchodkyne žalobcu z výšky úveru odrátal.

V konaní medzi stranami nebolo sporné ani to, že právna predchodkyňa žalobcu z poskytnutého úveru doposiaľ vrátila žalovanému sumu 5 145,43 eura, ktorá suma vyplývala aj prehľadu zrazených zrážok zamestnávateľom (č. I. 17-19 spisu) a zo stanoviska ku žiadosti zo dňa 19. 09. 2016 (č. I. 15-16 spisu). Pohľadávka právnej predchodkyne žalobcu bola na žalobcu postúpená dňa 22. 01. 2020 a súd preto uznesením č. k. 6Csp/15/2019-185 zo dňa 14. 04. 2020, právoplatným dňa 22. 04. 2020, rozhodol o pripustení zmeny subjektov na strane žalobkyne.

Ak je rozhodcovská doložka (zmluva) absolútne neplatná, treba mať na zreteli, že jej absolútna neplatnosť (negotium, nullum) pôsobí priamo (automaticky) zo zákona (ex lege) a to od počiatku (ex tunc). Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť (každého) právneho úkonu musí súd pritom vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (ex officio). Neplatná rozhodcovská doložka nemôže a nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015 sp. zn. 3 Cdo 27/2011). V zmysle vyššie uvedeného preto súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok vydaný na základe Rozhodcovskej zmluvy č. 8400041733, ktorá bola právnu predchodkyňou žalobcu (v postavení dlžníka) podpísaná dňa 06. 12. 2011 a žalovaným (ako veriteľom) dňa 07. 12. 2011 nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci a súd je oprávnený preskúmať Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 07. 12. 2011.

1.3. Súd následne pristúpil ku skúmaniu samotnej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 07. 12. 2011, ktorá vytvorila právny rámec medzi právnu predchodkyňou žalobcu ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom a dospel k záveru, že aj keď zmluva spĺňa všetky znaky úveru podľa § 490 Obchodného zákonníka, medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zo zmluvy o revolvingovom úvere, a to v časti - Údaj o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že predmetom zmluvy o revolvingovom úvere je poskytnutie úveru 1 500 eur zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené s úverom. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že celková čiastka, ktorú musí dlžník vrátiť, t. j. úver a úroky po celú dobu čerpania predstavuje 3 375,54 eura, z čoho teda vyplýva,

že výška úrokov po celú dobu čerpania predstavovala sumu 1 875,54 eura (3 375,54 mínus 1 500). V tejto sume nie sú uvedené žiadne iné náklady, ktoré by mala právna predchodkyňa žalobcu z titulu poskytnutého úverového limitu alebo úverovej istiny znášať. V oznámení veriteľa o schválení úveru zo 07. 12. 2011, ktoré je jednostranným úkonom veriteľa, na ktorého tvorbe sa nijako nemohla právna predchodkyňa žalobcu podieľať však vyplýva, že v prospech žalovaného ako veriteľa je uhradená aj odplata za poskytnutie služby v prospech veriteľa, a to v zmysle článku 8.8.1 Dohody o poskytnutí služieb vo výške 215,75 eura. Je zrejmé, že uvedenú odplatu veriteľ nezahrnul do celkových nákladov úveru, ktorú bola právna predchodkyňa žalobcu povinná ako dlžník zaplatiť. Takýto postup veriteľa je absolútne neprijateľný a nemôže požívať právnu ochranu, pretože žalovaný ako veriteľ si „stiahol“ už pri vyplatení sumy úveru právnej predchodkyňi žalobcu odplatu za službu v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a/ dohody, ktorou službou nanútil právnej predchodkyňi žalobcu možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtováva v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere bez ohľadu na to, či právna predchodkyňa žalobcu bude mať o takúto službu záujem, alebo nie. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje veriteľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, považuje súd za neprimeranú odplatu za poskytnutie služby, pretože ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Výška odplaty predstavuje takmer 2,7-násobok mesačnej splátky. Okrem toho, nie je zrejmé, od čoho, v akej výške odvíja žalovaný túto platbu, aké prípadné účelné náklady spojené s odkladom splátok by mali byť kryté. Je zrejmé, že tento poplatok nezahrnul veriteľ do celkových nákladov spotrebiteľa tak, ako to predpokladá § 2 písm. g/ a h/ zákona č. 129/2010 Z. z., pretože takýto doplnkový poplatok predstavuje celkové náklady spotrebiteľa, ktoré ovplyvňujú aj výšku RPMN. Okrem uvedeného, zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmluve je evidentne nesprávne určená úroková sadzba 70,01%, čo je nesprávny údaj majúci za následok, že neobsahuje žiaden údaj o ročnej úrokovej sadzbe. V zmluve je nesprávne uvedená aj RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/), pretože pri úvere 1 500 eur pri výške splátky 80,37 eura a dobe splácania 42 mesiacov je podľa výpočtu podľa interaktívnej kalkulačky výška RPMN 65,68%, preto ani tento údaj nemôže byť správny. Nesprávne je v zmluve uvedený aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe, pretože pri výške úveru 1 500 eur a sume, ktorá by mala byť splatená vo výške 3 375,54 eura predstavuje pri dobe splácania 42 mesiacov výška ročnej úrokovej miery 64,30%. Pre úplnosť súd dodal, že celková výška úroku 1 875,54 eura vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke nie 1 500 eur, ale 1 284,25 eura, nemôže požívať právnu ochranu, pretože táto odmena za poskytnutie úveru je neprimerane vysoká a je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, pretože tento úrok predstavuje viac ako 146,04% z celkovej poskytnutej čiastky. Takéto dojednanie o úroku, keď celková výška úroku nezodpovedá percentuálnemu vyjadreniu v zmluve, je neplatné podľa § 39 OZ pre rozpor s § 53 ods. 6 OZ.

1.4. Zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ktorý údaj je podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. povinný. V zmluve je uvedený údaj o počte splátok aj deň splatnosti každej mesačnej splátky, chýba v nej však ďalší podstatný údaj, a to deň splatnosti prvej splátky, na základe čoho potom nie je zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru.

Vzhľadom na uvedené zistenia, súd konštatoval, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z. z. je úver poskytnutý žalovaným právnej predchodkyňi žalobcu na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400041733 zo dňa 07. 12. 2011 bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, k tomu súd uviedol, že právnej predchodkyňi boli v skutočnosti žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 284,25 eura, pričom žalovanému bolo uhradené z titulu úveru 5 145,43 eura. Táto výška platieb nebola v konaní sporná. Vzhľadom na vyslovenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bolo potom potrebné žalovanej vrátiť len sumu 1 284,25 eura a sumu 3 861,18 eura zaplatila právna predchodkyňa žalobcu žalovanému navyše, resp. o túto sumu sa žalovaný obohatil. Právna predchodkyňa žalobcu si však v konaní uplatnila nárok len na zaplatenie sumy 2 200 eur, na ktorú sumu súd zaviazal žalovaného spolu s príslušným úrokom z omeškania.

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, úspešnému v konaní priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, a to z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2.1. Namietal, že súd prvej inštancie o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy rozhodol svojvoľne a bez opory v zákone. Poukázal na to, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 07. 12. 2011. Rozhodcovské konanie, jeho pravidlá a opravné prostriedky boli včlenené do rozhodcovskej zmluvy s odkazom na vtedy vyvíjajúcu sa súdnu prax. V čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy bol určený zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Uvedený zákon nestanovil, že žalobu o rozhodcovskom konaní môže podať len spotrebiteľ, alebo že podaniu žaloby dodávateľom sa vyžaduje ešte dodatočný súhlas spotrebiteľa. Takáto úprava nebola zavedená ani zákonom č. 71/2009 Z. z. Ďalším právnym predpisom je Občiansky zákonník, ktorý umožňuje spotrebiteľovi, ako aj dodávateľovi možnosť riešiť spor v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní, ale spotrebiteľ môže svoje právo voči dodávateľovi uplatniť nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občiansko-právnom konaní. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, ktoré bolo začlenené do Občianskeho zákonníka prijatím zákona č. 568/2007 nezakazuje rozhodcovské konanie pre oblasť spotrebiteľských vzťahov a neobmedzuje ho len na prípady podania žaloby spotrebiteľom a ani nevyžaduje, aby spotrebiteľ dával pri podaní žaloby dodávateľom osobitný súhlas k začatiu rozhodcovského konania. Zákonodarca pri tvorbe a prijatí zákona (č. 335/2014) upravil možnosť spotrebiteľského rozhodcovského konania voči spotrebiteľovi. Teda rozhodcovská zmluva nemôže byť neplatnou len preto, že konanie môže začať aj dodávateľ. Na základe uvedeného zákona je možné začať rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi aj na základe rozhodcovskej zmluvy uzavretej pred účinnosťou daného zákona (§ 73 ods. 4 zákona). Žiadny zákon Slovenskej republiky účinný od uzavretia rozhodcovskej zmluvy nezaviedol úpravu, podľa ktorej by rozhodcovské konanie mohlo byť začaté len na základe žaloby spotrebiteľa, alebo v prípade žaloby dodávateľa by sa vyžadoval osobitný dodatočný súhlas spotrebiteľa. Rovnaká rozhodcovská zmluva bola opakovane posudzovaná ako platný právny úkon napr. aj v rozhodnutí KS v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/919/2015. Samotná rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by sami o sebe spôsobovali jej neplatnosť z dôvodu značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán. Aj v prípade, že by si žalobkyňa pri jej podpísaní uvedomovala dôsledky, ktoré budú zmluvou vyvolané, mala možnosť bez psychologického efektu ekonomickej núdze, prípadného nátlaku, či navádzania, odstúpiť od zmluvy v lehote, ktorá bola určená v zmluve samotnej, bez toho, aby tým zároveň stratila benefity z revolvingovej zmluvy.

2.2. Pokiaľ súd v dôvodoch svojho rozhodnutia odôvodnil, že žalovaná suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré vzniklo tým, že úver je poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400041733 a je bezúročný pre nesprávne určenú hodnotu RPMN, nakoľko do výpočtu nebol zahrnutý poplatok za možnosť odkladu splátok úveru, uvádza nasledovné:
Uvedený záver súdu nie je možné považovať ani za výsledok aplikácie zákona, a teda za právne posúdenie, tak ako ho chápe súdna prax. Z rozhodnutia nevyplýva, na základe akej právnej normy súd dospel k záveru, že poplatok podľa dohody o poskytnutí služby má byť súčasťou výpočtu RPMN.

Zákon č. 129/2010 Z. z. vymedzuje „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ v § 2 písm. g/ nasledovne: na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou u spotrebiteľskom úvere a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúknutých podmienok. Z uvedeného je evidentné, že náklady na doplnkové služby, ktoré nie sú podmienkou pre získanie úveru alebo získanie za ponúknutých podmienok, netvoria súčasť celkových nákladov spotrebiteľa, a teda sa nezapočítavajú ani do výpočtu RPMN. Pretože RPMN je percentuálne vyjadrenie celkových nákladov spotrebiteľa tak, ako to plyní z § 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z. z. V žiadnej časti rozsudku sa neuvádza, na základe čoho súd dospel k záveru, že poplatok podľa dohody o poskytnutí služby tvorí súčasť celkových nákladov, a teda aj RPMN.

2.3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že úver zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že neobsahuje termín konečnej splatnosti. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je potrebné uviesť, že táto náležitosť nikdy nemôže a nemohla byť v zmysle újinného práva dôvodom pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR 3Cdo 146/2017. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná ani újinné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zák. č. 129/2010 Z. z. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať

požiadavku na eurokonformný výklad zákona, konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti. To znamená, že s takýmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to: určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a podľa počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov. Záver súdu o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku.

2.4. Pokiaľ súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie aj tým, že výška úroku má byť neplatná v zmysle § 39 OZ, a to z dôvodu porušenia § 53 ods. 6 OZ s tým, že presahuje výška úroku 41,72% pri porovnávaní s priemernými úrokovými sadzbami bánk, jeho záver nie je správny. Záver súdu o výške úroku 41,72% je nepreskúmateľný. S poukazom na ust. § 53 ods. 6 OZ má za to, že v zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytovaných prostriedkov a lehota splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne, keď banka si svoj zisk zúčtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu spracovania platieb a podobne, čiže úrok nebol pre ňu jediným výnosom za požičanie peňazí. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako 25 až 27%. K argumentácii o výške odplaty na finančnom trhu poukazuje na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr 1/2018, ako aj na uznesenie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 1016/2014 zo dňa 30. 03. 2016. Súd prvej inštancie preto dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti úrokovej sadzby, pričom v konaní nebol vykonaný ani žiaden dôkaz preukazujúci závery súdu.

3. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Argumentáciu žalovaného obsiahnutú v odvolaní hodnotí ako nenáležitú a súčasne nespôsobilú spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o rozhodcovskú zmluvu, táto predstavuje štandardnú formulárovú zmluvu, v ktorej sú doplnené iba identifikačné údaje spotrebiteľa číslom a dátumom uzatvorenia zmluvy, pričom celý obsah zmluvy bol vopred pripravený žalovaným na predtlačenom formulári, obsah zmluvy preto nemal právny predchodca žalobcu možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť a zmluva bola uzatváraná spolu so zmluvou o úvere, teda v rámci balíka zmlúv. V dôsledku takejto rozhodcovskej zmluvy spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa a na riadnom súde v mieste svojho bydliska. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 272/2020 zo dňa 04. 02. 2021, IV. ÚS 371/2018 zo dňa 20. 06. 2018, III. ÚS 573/2014 zo dňa 01. 10. 2014.

Na základe uvedeného je rozhodcovská zmluva neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, v dôsledku čoho nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vydať daný rozhodcovský rozsudok. Ide teda o ničotné rozhodnutie, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Len v prípade, že by bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platnej rozhodcovskej zmluvy, môže tento predstavovať prekážku rozsúdenej veci, čo sa predmetnom prípade nestalo.

3.1. Pre vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru postačuje absencia jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. jej uvedenie zavádzajúco alebo nesprávne. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy jasne stanovuje, že termín konečnej splatnosti sa musí uviesť do úverovej zmluvy, pričom sa jedná o jednu z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jej absenciu zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. V tomto smere poukázal na rozhodovaciaj prax súdov - rozsudok KS v Prešove sp. zn. 17Co 9/2019 zo dňa 09. 04. 2019, 7Co 19/2019 zo dňa 30. 05. 2019.

3.2. Pokiaľ ide o úrokovú sadzbu vo výške 70,01%, túto považuje za rozpornú s dobrými mravmi, navyše, jej výška spĺňa znaky úžernej odplaty, a preto je v zmysle § 39 OZ neplatným právnym úkonom (uznesenie NS SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31. 07. 2009).

Výška RPMN uvedená v zmluve o úvere nie je správna, nakoľko do celkových nákladov nebol zahrnutý poplatok vo výške 215,75 eura v zmysle dohody o poskytovaní služby zahrnutej v zmluve o úvere. Banka reálne k dispozícii jeho právnomu predchodcovi nedala celkovú výšku úveru, ktorá sa uvádza v zmluve (1 500 eur) a právny predchodca žalobcu nikdy reálne nemal možnosť disponovať s celkovou výškou úveru, ale iba sumou 1 284,25 eura. Týmto spôsobom dojednaný poplatok možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, resp. konanie banky za rozporné s dobrými mravmi s priamym následkom v podobe nesprávne uvedenej obligatórnej náležitosti „celková výška úveru“. Vyššie uvedené ovplyvňuje aj výšku RPMN, ktorá je v zmluve o úvere uvedená v nesprávnej výške.

4. Ďalšie vyjadrenia strán sporu už v konaní podané neboli.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou - žalovaným proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP) a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 163 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po jeho preskúmaní dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Právna predchodkyňa žalobcu sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2 200 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že uzatvorila so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400041733, pričom uvedenú zmluvu v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné považovať, vzhľadom na početné zákonné nedostatky, za bezúročnú a bez poplatkov. Celkovo uhradila žalovanému sumu z titulu poskytnutého úveru 5 145,43 eura, pričom žalovaný jej z úveru vo výške 1 500 eur poskytol v skutočnosti sumu 1 284,25 eura. Žalovaný sa tak obohatil o sumu 3 861,18 eura, avšak v rámci tohto konania sa domáha iba zaplatenia sumy 2 200 eur s úrokom z omeškania vo výške 5%. Uznesením č. k. 6Csp/15/2019-185 zo dňa 14. 04. 2020 súd rozhodol o pripustení zmeny subjektu na strane žalobkyne a do konania tak vstúpil žalobca. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 200 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 200 eur od 10. 04. 2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.1. Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a vykonané dôkazy správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcovho uplatneného nároku, odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne písomné odôvodnenie vyhotoveného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné.

10. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, s ohľadom na dôvody uvedené žalovaným v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

10.1. Žalovaný v prvom rade v podanom odvolaní namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, a teda, či rozhodcovský rozsudok vydaný na základe takejto rozhodcovskej zmluvy zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Pokiaľ súd prvej inštancie posúdil rozhodcovskú zmluvu č. 8400041733 zo dňa 06. 12. 2011 ako nekalú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú, odvolací súd sa s jeho záverom v celom rozsahu stotožňuje, pričom v podrobnostiach poukazuje na bod 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku a na doplnenie a podčiarknutie správnosti záverov súdu prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo 9/2021 zo dňa 16. 01. 2013, kde najvyšší súd uvádza:

„Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné podmienky nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť sa oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenie dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 OZ). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd v napadnutom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako formulárovú, nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú obidvoma zmluvnými stranami. Z vykonaného dokazovania ani jednoznačne nevyplývalo, či išlo o samostatnú zmluvu, pretože bolo nesporne preukázané, že predmetnú zmluvu podpísal spotrebiteľ spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa, a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je koncipovaná na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 OZ nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne, spočívalo na strane dodávateľa, ktorý súdu nepredložil o tom žiadne dôkazy na preukázanie opaku, preto súd dospel k správne mu záveru, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne. Na uvedenom závere nemení nič ani dojednanie v bode 2. rozhodcovskej zmluvy, kde je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere. Uvedená skutočnosť nie je dostatočným dôkazom o tom, že tomu tak reálne aj bolo. Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva aj to, že rozhodcovská doložka, ak aj je uzavretá ako samostatná zmluva, ešte neznamená, že bola individuálne dojednaná a že nemôže byť považovaná za neprijateľnú, a teda neplatnú zmluvnú podmienku.

Z uvedených dôvodov, keďže odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovská zmluva zo dňa 07. 12. 2011 nebola platne dojednaná, nemohla ani založiť právomoc rozhodcovského súdu, a preto rozhodcovský rozsudok nezakladá ani prekážku právoplatne nerozhodnutej veci.

11. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400041733 je bezúročný pre nesprávne uvedenú hodnotu RPMN.

Z obsahu podanej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a zo zmluvy o revolvingovom úvere podpísaných žalovaným dňa 07. 12. 2011 vyplývajú údaje o schválenom revolvingovom úvere: poskytnutá čiastka úveru 1 500 eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 eura, RPMN za úver 67,66%, ročná úroková sadzba 70,01%, priemerná RPMN za úver 45,66%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 928,88 eura, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 70,01%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,25%.

Rovnako z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi okrem iného vyplynula schválená RPMN úveru 67,66%, ďalej odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a/ Dohody o poskytnutí služby 215,75 eura a ročná úroková sadzba 70,01%. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1 928,88 eura a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%.

Podľa názoru odvolacieho súdu, záver súdu prvej inštancie o tom, že údaje o schválenom revolvingovom úvere neobsahujú správne vypočítanú hodnotu RPMN, je správny. Práve údaj o RPMN je pre spotrebiteľa najdôležitejším ukazovateľom ceny úveru, pretože ide o údaj, ktorý v sebe zahŕňa nielen úroky, ale aj všetky poplatky a ďalšie náklady, ktoré musí spotrebiteľ veriteľovi zaplatiť okrem vrátenia istiny, ktoré si od neho požičal. V presnej výške RPMN je potrebné dopracovať sa výpočtom (vzorec uvedený v prílohe č. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.). Čo má RPMN zahŕňať, obsahuje ust. § 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý pod ročnou percentuálnou mierou nákladov rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 uvedeného zákona. V zmysle § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. sa za celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom považujú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúknutých podmienok. Z týchto definícií je zrejmé, že správne vypočítaná RPMN zahŕňala aj úrok, aj ďalšie poplatky spojené s úverom. Pokiaľ žalovaný v časti zmluvy označenej ako údaje o schválenom revolvingovom úvere uviedol, že RPMN je vo výške 67,66% a zároveň uviedol ročnú úrokovú sadzbu tohto úveru vo výške 70,01%, aj bez ďalšieho výpočtu je už na prvý pohľad zrejmé, že RPMN je uvedená nesprávne.

12. Žalovaný v podanom odvolaní namietal aj záver súdu o tom, že úver zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, pretože neobsahuje termín konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f/).

Záver súdu o tom, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový, je postačujúce, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbala čo i len jedna podstatná (obligatórna) náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predpísaná v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., čo v danom prípade záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti robí aj konštatovanie o tom, že v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/), a teda predmetný úver je potrebné posudzovať za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 120/2010 Z. z. Napriek uvedenému sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že daný úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu absencie určenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/).

Vychádzajúc zo samotnej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ako aj z bodu 6. - Údaje o schválenom revolvingovom úvere, je nesporné, že uvedená zmluva o revolvingovom úvere jednoznačne neobsahuje náležitosť vyžadovanú v ust. § 9 ods. 2 písm. f/, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedenú chýbajúcu náležitosť zmluvy nie je možné komolidovať ani určením dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, ako aj s odkazom na čl. 4 ods. 4.5. zmluvných dojednaní, ako to tvrdí žalovaný v podanom odvolaní. Práve uvedením konečnej splatnosti úveru v zmluve, resp. v údajoch o schválení revolvingového úveru, je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez akýchkoľvek pochybností aj ďalších výpočtov informovaný o tom, kedy nastane konečná splatnosť úveru, to znamená, dokedy bude splácať úver. Takýto údaj v zmluve uvedený nie je. V bode 6. zmluvy - Údaje o schválenom revolvingovom úvere sa nachádza iba počet splátok 42/19, z čoho nie je možné zistiť ani dátum prvej, ale ani dátum poslednej splátky úveru, a teda dátum konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom vlastne určovaná na základe vstupných údajov. Konečná splatnosť úveru musí byť uvedená v zmluve spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Zákonodarcou vyžadovaním uvedených náležitostí kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa, ktorému musí byť zo znenia zmluvy zrejmé, kedy presne nastane posledný deň splatnosti úveru a aká bude doba trvania zmluvy. Vyplýva to aj zo samotného jazykového výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzatvárania predmetnej revolvingovej zmluvy. Uvedený nedostatok zmluvy o revolvingovom úvere nie je možné nahradiť ani vydaným oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (č. l. 61 zo dňa 07. 12. 2011), kde sa už uvádza dátum prvej splátky, aj dátum splatnosti poslednej splátky

úveru. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (kde je uvedený deň splatnosti poslednej splátky) je však potrebné považovať za jednostranný právny úkon, čo uvedené oznámenie nespĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., nakoľko nebolo akceptované právnym predchodcom žalobcu ako spotrebiteľom a nie je ním ani podpísané.

13. Žalovaný napokon v podanom odvolaní namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie, ktorý úrokovú sadzbu vo výške 70,01% považoval za rozpornú s dobrými mravmi, a preto v zmysle § 39 OZ ide o neplatnú.

Z údajov o schválení revolvingového úveru vyplýva, že bol poskytnutý úver 1 500 eur pri počte splátok 42 a mesačnej splátke 80,37 eura, pričom bola stanovená ročná úroková sadzba 70,01%. V skutočnosti právnemu predchodcovi žalobcu nebola poskytnutá výška úveru, ktorú uvádza v zmluve 1 500 eur, ale suma 1 284,25 eura. Je nesporné, že v čase poskytovania úveru bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby v decembri 2011 na úrovni 10,87% pre podobné typy úverov, ktoré poskytovali obchodné banky.

13.1. Dojednanie úrokov v neprimeranej výške je v rozpore s dobrými mravmi. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úrokov pri peňažnej pôžičke treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účet, ktorý sledoval, ako aj porovnať dohodnutý úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov (1Cdo 57/2005, Najvyšší súd SR).

Nemožno mať preto žiadne pochybnosti o tom, že neprimerane vysoké úroky dohodnuté pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce všeobecne uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Dohoda, ktorou pri peňažnej pôžičke boli dohodnuté neprimerane vysoké úroky, je neplatná podľa § 39 OZ.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, považuje dojednanie o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70,01% za neprimeranú výšku a je v rozpore s dobrými mravmi. Takto dohodnutá výška úrokov je v rozpore so zásadou primeranosti vzájomných plnení medzi stranami konania a nezodpovedá všeobecným princípom dobrých mravov ako korektívu a limitu zmluvnej voľnosti strán sporu v súkromnom práve. Takémuto dojednaniu výšky úrokov za poskytnutie úveru nie je možné poskytnúť súdnu ochranu. Námietky žalovaného, že je potrebné porovnávať odplatu obvyklú nielen na finančnom trhu, ale aj priemernú úrokovú sadzbu bánk, pričom sa vyžaduje prihliadnuť na odplatu obvyklú s prihliadnutím na dobu splácania, mieru zabezpečenia, atď., nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, posudzoval dohodu o úrokoch ako náležitosť zmluvy, a nie odplatu za poskytnutie úveru, ktorá v zmluve ani určená nebola. Samotná zložka odplaty, čo je v danom prípade úrok za úver, nespĺňa kritérium súladu s dobrými mravmi, a preto bolo potrebné ju určiť za neplatnú podľa § 39 OZ.

Z vyššie uvedených dôvodov a z podrobných dôvodov, ktoré uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, dospel odvolací súd k rovnakému právnemu záveru, že poskytnutý revolvingový úver právnemu predchodcovi žalobcu je potrebné považovať v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Správne potom zaviazal žalovaného zaplatiť rozdiel medzi poskytnutými peňažnými prostriedkami vo výške 1 284,25 eura a sumou, ktorú právna predchodkyňa žalobcu uhradila z titulu poskytnutého úveru vo výške 5 145,43 eura. Vzhľadom na to, že právna predchodkyňa žalobcu by bola mala nárok na vrátenie sumy 3 861,18 eura, avšak v podanej žalobe si uplatnila nárok len na zaplatenie sumy 2 200 eur s príslušenstvom, súd prvej inštancie správne jej nároku vyhovel a odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 odsek 1 a § 255 odsek 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).